
Prolog

William Anderson pomalu zamyšleně odložil telefon a opřel se ve svém kancelářském křesle. Spojil si štíhlé dlouhé prsty pod bradou a v duchu si neustále opakoval předchozí desetiminutový rozhovor, až měl pocit, že se asi zblázní. Netušil, co si o tom má myslet, ale bylo mu jasné, že potřebuje skleničku. A pořádnou. Přešel k místu, kde schoval alkohol, a odklopil víko velkého starožitného globusu. Ani moc nepřemýšlel, na jakou whisky má chuť; zrovna teď mu postačí cokoliv. Nalil si do sklenky pořádnou dávku bourbonu, půlku vypil a okamžitě ho zase doplnil. Bylo mu horko a potil se. Tenhle obvykle vyrovnaný muž byl dnešními zprávami úplně vyvedený z míry a jediné, co teď viděl, byly ty nádherné safírové oči. Kamkoliv se otočil, všude na něj zíraly, mučily ho a připomínaly mu, že selhal. Trhnutím si uvolnil kravatu a rozepnul si horní knoflíček u košile v naději, že se mu bude lépe dýchat. Nepomohlo to. Hrdlo se mu svíralo čím dál víc. Minulost se vrátila, aby ho pronásledovala. Tak moc se pokoušel nenechat se do toho znovu vtáhnout a zůstat stranou. A teď to tu bylo zase.

V jeho světě bylo třeba dělat rozhodnutí s chladnou hlavou a čistou myslí – v čemž obvykle vynikal. Obvykle. Ve Williamově vesmíru měly události vždycky důvod a tím bývala skutečnost, že to prostě

řekl – protože lidé mu naslouchali a respektovali ho. Teď cítil, jak mu všechen ten pocit kontroly uniká, a nijak se mu to nelíbilo. Zvláště pokud šlo o *ni*.

„Na tyhle sračky už jsem moc starý,“ zavrčel a zhroutil se do křesla. Dal si další pořádný hlt bourbonu a pak si opřel hlavu dozadu a zahleděl se do stropu. Ta dívka s ním zamávala už předtím a zdálo se, že jí to dovolí znovu.

Zbláznil se. Ale to, že v celé téhle komplikované rovnici figuroval ještě Miller Hart, mu ponechávalo trochu prostoru k manévrování. Což neplatilo o jeho zásadách... ani o jeho lásce k té ženě.

KAPITOLA PRVNÍ

Můj osud řídil někdo jinej. Všechna snaha, opatrněj přístup i ochranný zdi, který jsem si kolem sebe tak těžce vystavěla, lehly popelem v den, kdy jsem potkala Millera Harta. Celkem rychle se ukázalo, že jsem ve svém životě dosáhla bodu, kdy bylo zásadní, abych si zachovala rozumný životní postoje, udržela si chladnou tvář a zůstala ostražitá. Protože ten muž mě bude nepochybně pokoušet. Což udělal. A neustále v tom pokračuje. Někomu věřit, svěřit se mu a odevzdat se byla ta nejzazší krajnost, jaké bych byla schopná. A přesto jsem to udělala a teď si z celého srdce přeju, aby se to nestalo. Děsit se, že mě kvůli mé minulosti opustí, bylo naprosto zbytečný. Ve skutečnosti to byla ta poslední věc, který jsem se měla bát.

Miller Hart je totiž luxusní prostitut. Říkal si „eskort“, ale nejde to natřít na růžovo jen tím, že se to nazve elegantnějším slovem.

Miller Hart prodává své tělo.

Miller Hart žije ponižujícím životem.

Miller Hart je mužským ekvivalentem mé matky. Jsem zamilovaná do muže, kterýho nemůžu mít. Přiměl mě cítit se naživu, potom co jsem až příliš dlouho živořila, ale pak mi ten úžasně osvěžující pocit sebral a nahradil ho bezútěšností. Teď jsem jako tělo bez duše víc, než kdy dřív před naším setkáním.

Ale ponížení z mýho omylu přehlušuje utrpení. Necítím nic, jen ochromující bolest. Byly to ty nejdelsí dva týdny, jaký si umíte představit, a ještě mě čeká zbytek života, abych se tím trápila. Jen pouhý pomyslený mi stačí k tomu, abych toužila zavřít oči a už je nikdy neotevřít.

V duchu si znova a znova přehrávám ten večer v hotelu – cítím pásek, kterým mi Miller spoutal zápěstí, chladnou apatii v jeho tváři, když mě zkušeně donutil vyvrcholit, výraz čirých muk, když si uvědomil, jakou bolest mi způsobil. Jistěže jsem musela utéct.

Jenom jsem si neuvědomila, že naběhnu rovnou do ještě většího problému. William. Víím, že je jenom otázkou času, než mě znovu najde. Viděla jsem to překvapení v jeho tváři, jakmile mě zaregistroval, a viděla jsem i poznání poté, co spatřil Millera. William Anderson se s Millerem Hartem zná a bude chtít vědět, odkud ho znám já. A Bůh mi odpusť, bude chtít vědět i to, co jsem v tom hotelu dělala. Nejenže jsem ty dva týdny strávila v pekle, ale taky jsem se neustále ohlížela přes rameno a čekala, až se objeví.

Potom, co jsem se dovekla do sprchy a natáhla na sebe, co mi přišlo pod ruku, se ploužím ze schodů a dole najdu babču na kolenou, jak láduje prádlo do pračky. Tiše proklouznu na židli u jídelního stolu, ale zdá se, že na mě má poslední dobou doslova vyladěnej radar a zaregistruje každý pohyb, nádech i slzu, bez ohledu na to, jestli je se mnou v pokoji nebo ne. Stará se o mě, ale je zmatená, soucítí se mnou, ale zároveň mě povzbuzuje. Její snaha přimět mě spatřit pozitivní stránku vztahu s Millerem Hartem se stala jejím životním cílem,

ale já nevidím nic jinýho než bezprostřední mizérii a necítím nic než přetrvávající bolest. Už nikdy nebude existovat nikdo jinej. Žádněj chlap už ve mně nikdy nevyvolá podobný pocity, nepřiměje mě cítit se ochraňovaná, milovaná a v bezpečí.

Je to ironie, vážně. Celej svůj život jsem opovrhovala tím, že mě matka opustila kvůli životu plným mužů, slasti a dárků. A pak se ukáže, že Miller Hart je mužskej eskort. Prodává svý tělo, bere prachy za to, že dává ženám rozkoš. Pokaždý, když si ode mě bral *to svoje* a tak něžně mě držel v náruči, to pro něj bylo, jako by smazával poskvrnu ze soulože s jinou ženou. Proč to ze všech chlapů na světě, kteří by si mě dokázali takhle bezpodmínečně získat, musel být právě on?

„Chtěla bys se mnou jít v pondělí do klubu?“ zeptá se babča nenuceně, zatímco já se snažím se staženým krkem spolykat alespoň trochu kukuřičných lupínků.

„Ne, zůstanu doma.“ Ponořím lžici do misky a znovu si nacpu plnou pusou. „Vyhrála jsi včera v bingu?“

Párkrát zafuní, zabouchne dvířka od pračky a začne sypat do přihrádky prášek na praní. „Vyhrála jsem prd! Byla to zatracená ztráta času.“

„Tak proč tam vůbec chodíš?“ ptám se a zvolna si míchám snídani v misce.

„Protože si ze mě vždycky všichni sednou na zadek!“ Mrkne na mě, trochu se usměje a já se v duchu modlím, aby mě zase nepoctila dalším povzbudivým proslovem. Moje modlitba zůstane nevyslyšená. „Kvůli dědečkovi jsem truchlila celé roky, Olivie.“ Její slova mě trochu ohromí. Zmínka o něm je to poslední, co bych čekala. Pomalu přestávám míchat lžicí. „Ztratila jsem životního partnera a vyplakala moře slz.“ Snaží se dát věcem správnou perspektivu a mě okamžitě

napadne, jestli si nemyslí, že jsem k politování, když jsem tak smutná kvůli chlapovi, kterýho jsem znala sotva pár týdnů. „Vůbec jsem netušila, jestli se zas někdy budu cítit jako člověk.“

„Vzpomínám si,“ prohodím tiše. A pamatuju si i to, že jsem to babče moc neusnadňovala. Ještě se ani nevyrovnala s matčíným zmižením, a už musela čelit kruté předčasné smrti svého milovaného Jima.

„Ale stalo se.“ Povzbudivě přikývne. „Možná to právě teď tak necítíš, ale uvidíš, že život jde dál.“ A s tím zamíří do haly, zatímco já uvažuju o jejích slovech a cítím se trochu provinile, že truchlím nad něčím, co jsem sotva měla, a ještě víc kvůli tomu, že to v pokusu mě rozveselit srovnává se ztrátou svého manžela.

Ponořím se hlouběji do vzpomínek. Postupně si přehrávám jedno setkání za druhým, polibek za polibkem, slovo za slovem. Moje utahaná mysl jako by tvrdohlavě trvala na tom, že mě bude mučit, ale je to jenom moje zatracená chyba. Řekla jsem si o to. Beznaděj nabrala nový význam.

Zavibruje mi mobil a já sebou na židli trhnu, jak mě to prudce vrátí do reality, kde je všechno to trápení zase skutečný. Nemám vůbec chuť se s někým bavit a nejmíň ze všech s mužem, kterej je za tohle všechno zodpovědněj, takže když spatřím jeho jméno, prudce upustím lžici do misky a slepě zírám na displej. Srdce mi bije jako o závod. V panice ze sebe nedokážu vydat ani hlásku, odsouvám se od stolu a zavrtávám se do židle, abych byla od toho mobilu co nejdál. Nedokážu uhnout víc, protože každěj sval v mým těle je jako paralyzovanej. Nic nepracuje tak, jak by mělo, kromě mojí zatracené paměti, a ta mě mučí ještě víc a nutí mě znovu prožívat každěj moment, kterej jsem s Millerem Hartem strávila. Oči se mi začínají plnit slzama

zoufalství. Není moudrý si tu textovku číst. To je jasný. Ale já v tuhle chvíli moudrosti moc nepobrala. Přišla jsem o ni v okamžiku, kdy jsem potkala Millera Harta.

Popadnu mobil a otevřu nově příchozí zprávy.

Jak se máš? Miller Hart

Zamračím se na displej, znovu si ten vzkaz přečtu a přemýšlím, jestli má pocit, že už jsem na něj zapomněla. Miller Hart? Jak se mám? Jak si myslí, že se asi mám? Že skáču radostí do stropu, protože jsem od něj, jakožto nejznámějšího londýnského mužského eskorta, dostala pár čísel zadarmo? Ne, zadarmo ne. To ani náhodou. Můj čas a zážitky s ním mě přijdou pěkně draho. Ještě jsem se ani nezačala vyrovnávat s tím, co se stalo. Mozek mám jako klubko otázek, celej zašmodrchaněj a nutně ho potřebuju rozmotat a dát to všechno zase do pořádku, a pak se možná pokusím v tom všem najít alespoň nějakěj smysl. Už jenom ta skutečnost, že jedinej muž, se kterým jsem kdy sdílela celý svoje já, je najednou pryč, je sama o sobě dost těžká, abych se s ní vyrovnala. Pokoušet se pochopit proč a jak, to bych teď fakt emocionálně nezvládla.

Jak se mám? „Na hovno!“ zařvu na svůj telefon a mačkám tlačítko pro smazání zprávy pořád dokola, dokud mě nezačne bolet prst. V záchvatu čirého vzteku mrsknou telefonem přes celou kuchyň a ani sebou netrhnu, když se s třeskem rozbije o cihlovou zeď a rozletí se na tisíc kousků. Divoce na židli lapám po dechu a přes ty zuřivý nádechy sotva slyším dupot kroků na schodech.

„Co se to pro všeko na světě děje?“ ozve se mi za zády babčín šokovanej hlas, ale já se ani nenamáhám otočit, abych viděla její

ohromený výraz ve vráscitým obličejí, kterej tam teď určitě má. „Olivie?“

Prudce vstanu, až s rámusem odstrčím židli a skřípot dřeva o dřevo se rozezní celou naší starou kuchyní. „Jdu ven.“ Vyhnu se jejímu pohledu a utíkám, rychle proběhnu halou a surově strhnu bundu a tašku z věšáku.

„Olivie!“

Slyším za sebou dupot jejích kroků, rozrazím přední dveře a skoro povalím George. „Dobré rá– Jejda!“ Sleduje mě, jak se řítím kolem, já koutkem oka zachytím, jak se jeho veselej výraz mění v šok, a sprintem se rozběhnu po příjezdový cestě pryč.

Vím, že vypadám, jako bych sem nepatřila, když jen tak stojím ve vchodu do posilovny, očividně na vážkách a lehce mimo. Všechny ty stroje vypadají jako kosmický lodě, stovky knoflíků nebo páček na každým z nich, a já nemám ani ponětí, jak s nima zacházet. Moje úvodní hodina minulý týden mě skvěle rozptýlila, ale jakmile jsem z toho exkluzivního fitness centra odešla, všechny ty informace a rady se mi okamžitě vykouřily z paměti. Rozhlížím se kolem, pohrávám si s prstýnkem na prstě a sleduju masy mužů a žen, jak se potí na tretražerech, plivou krev na rotopedech a trhají si žíly zvedáním obřích závaží. Všichni vypadají, jako by přesně věděli, co dělají.

Abych s nima nějak splynula, procházím k automatu s pitím a natočím si kelímek ledový vody. Ztrácím tím váháním čas, zatímco bych se mohla zbavit nějakýho stresu a vzteku. Do oka mi padne boxovací pytel, kterej visí ve vzdáleným rohu. V okruhu devíti metrů kolem něj

není ani noha, a tak se rozhodnu to zkusit. Na tomhle nejsou žádný knoflíky ani páčky.

Cestou si vezmu ze zdi boxerský rukavice. Nacpu do nich ruce a snažím se vypadat jako profík, kterej sem chodí každý ráno a začíná den hodinou pocení. Když konečně zapnu všechny suchý zipy, ušetřím tomu pytli první malej štouchanec. Jsem překvapená, jak je těžkej. Můj chabej úder s ním sotva pohnul. Rozpráhnou se, praštím do něj víc a zamračím se, jenže zase docílím jedině toho, že se ten těžkej pytel lehce zhoupne. Dojdu k závěru, že musí být plnej kamení, a vložím do svý slabý paže trochu energie. Do příštího úderu se položím plnou silou. Zavrčím u toho, a tentokrát se pohne dost znatelně, zhoupne se ode mě, pak jako by se ve vzduchu na chvíli zastavil a pak se zase vrací zpátky. Rychle. Zpanikařím, uhnu pěstí a natáhnou paži, aby mě nesmetl na zem. Celou rukou mi proběhne náraz, jak se pytel znovu střetne s mou rukavicí, ale teď už je zase na cestě pryč. Usměju se, trochu se rozkročím, obrním se a pak do něj zase tvrdě praštím a pošlu ho vzduchem opět zpátky.

Už mě bolí celá ruka a já si najednou uvědomím, že mám dvě, a tak tentokrát vyrazím levačkou a usměju se od ucha k uchu, protože z kontaktu mý pěstí a pytle mám dobrej pocit. Začínám se potit a tancovat okolo, ruce nabírají rytmus. Moje výkřiky plný zadostiučinění mě ženou dál a pytel se promění v něco víc. Snažím se z něj vytlouct duši a líbí se mi každá vteřina.

Nevím, jak dlouho tam jsem, ale když toho konečně nechám a přijdu zase k sobě, jsem vyčerpaná. Klouby na rukách mě bolí a funím jako lokomotiva. Chytnu pytel, ustálím ho a pak se opatrně rozhlídnu po posilovně, abych zjistila, jestli si někdo mýho výbuchu všiml. Nikdo se nedívá. Zůstala jsem naprosto nepovšimnutá, všichni se soustředí

na svůj vlastní zničující trénink. Usměju se, z nedaleký police seberu kelímek s vodou a ručník, otřu si zpocený obočí a vydám se ven. Při každém kroku si málem poskočím. Poprvý po dvou týdnech se cítím připravená přivítat den.

Zamírím do šaten, upíjím vodu a připadám si, jako by ze mě jednou spadl celoživotní stres a potíže. Jaká ironie. Ten pocit úlevy je nověj a je těžký odolat nutkání vrátit se zpátky a bušit do toho pytle další hodinu, ale už teď riskuju, že přijdu pozdě do práce, a tak se přinutím jít dál a přemýšlím, jestli by tohle mohlo být návykové. Vrátil jsem se zítra ráno, možná dokonce i dneska po práci, a budu do toho pytle třískat tak dlouho, dokud po Milleru Hartovi a bolesti, kterou mi způsobil, nezůstane ani stopa.

Míjím jedny dveře za druhými, všechny prosklený, a nakukuju do každých z nich. Skrz jedny vidím desítky pevných zadků lidí, kteří šlapou na kolech jako o život. Dalšíma zase ženský zkroutěný do nejrůznějších střelenejch pozic a za dalšíma běhají chlapi tam a zpátky a občas se svalí na žíněnky, aby se pustili do různých sestav sklapovaček a sedů lehů. To musí být ty hodiny, o kterých mi říkal instruktor. Možná bych mohla jednu dvě zkusit. Nebo bych jim mohla dát šanci všem.

Míjím poslední dveře před dámskejma šatnami a zastavím se, ale najednou koutkem oka něco zachytím. Udělám pár kroků zpátky, dokud se nedívám skrz skleněnou výplň na boxerskej pytel, podobnej tomu, na kterej jsem právě před chvílí sama útočila. Houpe se na háku ve stropě, ale v dohledu není nikdo, kdo ho k tomu pohybu přiměl. Zamračím se, přistoupím blíž ke dveřím a očima sleduju pytel zleva doprava. Pak se zajímnu, prudce uskočím a najednou se mi kdosi dostane do výhledu. Je do půl těla nahej a bos. Moje už tak divoce bušící

srdce vybuchne dalším náporom šoku. Kelímek s vodou i ručník mi vypadnou z rukou. Je mi na omdlení.

Má na sobě ty šortky. Ty, který nosil, když se mě pokoušel zbavit rozpaků. Celá se třesu, ale ani ten šok mi nezabrání v dalším pohledu skrz sklo. Chci se ujistit, jestli nemám halucinace. Nemám. Je tu i s tím svým okouzlujícím vypracovaným tělem. Vypadá divoce, když útočí na visící pytel, jako by ho ohrožoval na životě. Trestá ho silnými ranami a ještě silnějšími kopanci. Jeho atletický nohy vyrážejí vpřed mezi údery svalnatých paží, tělo se pohybuje ze strany na stranu, jak uhýbá a uskakuje před neustále se vracějícím vakem. Vypadá jako profík. Vypadá jako rváč.

Stojím tam jako přikovaná. Sleduju Millera, jak s lehkostí poskakuje kolem visícího pytle, pěsti omotaný bandážema, a jeho končetiny mu uštědřují kontrolované, tvrdé údery. Znovu a znovu. Ze zvuků chraplavých výkřiků a jeho ran mě nepovědomě mrazí v zádech. Koho to před sebou vidí?

Můj mozek nabírá obrátky, otázek přibývá, jak tiše sleduju toho kultivovanýho, zdvořilýho džentlmena na částečnej úvazek, ze kterýho se stal posedlej chlap. Ta vznětlivost, před ním mě varoval, je najednou přítomná ve své syrový podobě. Pak rychle uskočím a tu zničehonic popadne vak oběma rukama, opře se čelem o kůži a tělo se mu na ten boxovací pytel zhroutí v jemným zhoupnutí. Ze zad mu kape a těžce se mu zvedají a zase klesají a já sleduju, jak se jeho pevný ramena najednou pohnou. Začne se otáčet směrem ke dveřím. Je to jako zpomalenej film. Když se mi dostane do výhledu jeho hrudník, kluzkej lesklým potem, jsem jako vrostlá do země. Pomalu přesouvám svůj pohled nahoru po jeho těle, dokud nespátřím profil jeho tváře. Ví, že se někdo dívá. Z plic mi uniká zadržovanej dech a já se dávám

do běhu, sprintuju chodbou, proletím dveřma šatny a moje vyčerpaný srdce žebřá, abych mu dala oddech.

„Jste v pořádku?“

Podívám se směrem ke sprše a uvidím ženu zabalenou v osušce s turbanem na mokrý hlavě, která mě sleduje lehce vytřeštěnými očima. „Jasně,“ vydechnu a uvědomím si, že jsem přitisknutá zády ke dveřím. Nemůžu zrudnout, protože tváře už mám jasně červený a doslova žhnou.

Mračí se na mě, ale i přesto se usměje. Naštěstí si jde po svých, a já tak můžu najít svou skříňku a vytáhnout si tašku s toaletními potřebami. Voda je až moc horká. Potřebuju spíš led. Ale ani po pěti minutách cloumání s baterií se mi nedaří ji nastavit studenější. Tak se na to vykašlu a radši si začnu mýt svoji zacuchanou, zpocenou hřívu a mydlit ulepený tělo. Můj předchozí uvolněnej stav myslí a těla se zase pohledem na něj dostal do křeče a teď se mi ty představy znovu honí myslí. V Londýně jsou stovky fitness center. Proč jsem si vybrala zrovna tohle?

Nemám čas na velký přemýšlení ani na příjemný rochnění v horký vodě, která mi teď masíruje pohybem unavený svaly. Překvapivě na tý žhnoucí kůži ani nepálí. Musím jít do práce. Trvá mi deset minut, než se utřu, vysuším si vlasy a obleču se. Pak se vykradu ven s hlavou zataženou mezi ramenama a v duchu se snažím obrnit před tím hlasem, kterej by na mě mohl zavolat, i před dotekem, kterej by ve mně zase vznítíl ten vnitřní plamen. Ale naštěstí se mi podaří bezpečně uniknout a spěchám na metro. A zatímco moje oči jsou za připomínku dokonalosti Millera Harta vděčný, moje mysl ne.

KAPITOLA DRUHÁ

Jakmile se v bistro, kde pracuju, přežene polední frmol, Sylvie se na mě vrhne jako hladovej vlk na jehňátko. „Tak povídej,“ pobídne mě a taky se svalí se na pohovku.

„Není co.“

„Livy, ale no tak! Celý dopoledne jsi vypadala jako buldok, kterej žvejká vosu.“

Koutkem oka se zamračeně podívám na její jasně růžový rty, sevřený do netrpělivý linky. „A co?“

„Pořád se znechuceně šklebíš.“

„Napsal mi,“ zavrčím. Zbytek jí vyprávět nehodlám. „Napsal mi textovku a ptal se, jak se mám.“

Zmračí se, sebere mi plechovku koly a hlasitě se napije. „Namyšlenej kretén.“

Bez přemýšlení vyskočím nahoru. „Není to žádný kretén!“ vykřiknu na jeho obranu, okamžitě se plácnu přes pusku a zase se posadím na pohovku. Zaregistruju Sylviin významnej pohled. „Není to kretén a není ani namyšlenej,“ zopakuju klidněji. Byl láskyplnej, vnímavěj a ohleduplněj... když se zrovna nechoval jako namyšlenej kretén... nebo nejprofláknutější londýnskej mužskej eskort. S povzdechem

svěsím hlavu. Zaplíst se s jedním takovým je směla. Se dvěma? No, to je prostě boží dopuštění.

Natáhne ruku a stiskne mi koleno. „Doufám, žes ho nepoctila odpovědí.“

„To bych nemohla, ani kdybych chtěla. Což jsem nechtěla,“ řeknu a zvednu se.

„Proč?“

„Mám rozbitej telefon.“ A bez dalšího vysvětlení ji tam nechám i s jejím svrašťělým obočím.

Jediný, co jsem jí prozradila o svém rozchodu s Millerem, je, že v tom byla jiná ženská. Je to tak snadnější. Pravda je nevyslovitelná.

Po příchodu do kuchyně tam najdu Dela s Paulem, jak se chechtají jako dvě hyeny, každé s nebezpečně vypadajícím nožem v jedny ruce a s okurkou v druhý. „Co je tu tak k smíchu?“ zeptám se a oba okamžitě zmlknou; tváře se jim změní ve studny lítosti, když zaregistrujou moje ochablý tělo a duševní stav. Mlčky tam stojím a nechám je dojít k jedinému závěru, kterej se nabízí. Pořád ještě vypadám utahaně.

Del se nakonec probere zpátky k životu, ukáže na mě nožem a oči vidně se nutí do úsměvu. „Livy nás rozsoudí. Ta bude fér.“

„Co mám rozsoudit?“ ptám se a radši od toho nože o krok ustoupím.

Paul zasyčí, stáhne mu ruku dolů a usměje se na mě. „Máme tu soutěž v krájení okurek. Tvůj hloupej šéf si myslí, že mě dokáže porazit.“

Proti svý vůli se rozchechtám. Paul i Del sebou lehce šokovaně trhnou. Už jsem Paula viděla krájet okurku, nebo jsem se o to alespoň pokoušela. Na pár vteřin se z jeho ruky stala totiž akorát rozmazaná šmouha, dokud nebyl ten kus zeleniny rozprostřenej na celým prkýnku, každé řez dokonale stejnej. „Tak to hodně štěstí!“

Del se na mě zářivě usměje. „Livy, zlatíčko, já nepotřebuju štěstí.“ Rozkročí se a položí svou okurku na místo. „Řekni teď.“

Paul se na mě podívá, zvedne oči v sloup a postaví se stranou, což je vzhledem k tomu, jak Del drží nůž, moudrý rozhodnutí. „Jsi připravená to stopnout?“ ptá se a podává mi stopky.

„To jako vážně?“ Vezmu si je a vynuluju displej.

„Jo,“ odpoví Del, soustředěnej na okurku. „Porazil mě v paprice, cibuli a salátu, ale okurka je moje.“

„Teď!“ zařve Paul a já okamžitě zmáčknu tlačítko, abych odstartovala stopky, a Del vlítne do akce.

Divoce seká nožem do ubohý okurky.

„Hotovo!“ zaječí celej bez dechu a podívá se na mě. Koupe se v potu. „Za kolik jsem to dal?“

Podívám se dolů. „Deset sekund.“

„Jo!“ Vyskočí do vzduchu a Paul mu okamžitě zkonfiskuje nůž. „Překonej to, šéfkuchaři!“

„Brnkačka,“ prohlásí Paul, zaujme pozici u prkýnka, odhrne stranou rozsekanou okurku a položí tam tu svoji. „Řekni teď.“

Rychle vynuluju stopky, právě včas na Delovo: „Teď!“

Přesně jak jsem tušila, oproti Delovu masakru těžkou rukou Paul proplouvá okurkou s poklidnou vybroušeností mistra. „Hotovo,“ ohlásí nevzrušeně, žádnej pot, a dokonce není ani udejchanej, jak by k jeho otlý postavě náleželo.

Podívám se dolů na stopky a v duchu se usměju. „Šest vteřin.“

„Jdi někam!“ vykřikne Del, připochoduje ke mně a vytrhne mi stopky z ruky. „Muselas to zvrzat.“

„To teda ne!“ Teď už se doopravdy směju. „A mimochodem, Paul tu okurku krájel, tys ji sekal.“